

til Konsulatet i Leith). Denne Betaling kunde være rimelig i tidligere Tider, da Skibsfarten udførtes af mindre Fartøjer, men er urimelig høj for de mange Skibe af betydelig Størrelse, som i Nutiden udføre Dampskibsfarten paa Færøerne og Island.

Efter at det islandske Alting har vedtaget et Lovforslag, hvorved den Skibe ifølge Lov Nr. 34 af 6. Nov. 1902 § 2, jfr. Lov 15. April 1854 § 8 paahvilende Forpligtelse til at være forsynede med attesteret Sundhedspas er ophævet, har Justitsministeriet efter at have brevvexlet med Udenrigsministeriet og Sundhedsstyrelsen ved Skrivelse af 5. Juli 1911 anmodet Færø Amt om at forelægge Lagtinget Spørgsmaalet om Ophævelse eller Forandring af den i Lov for Færøerne af 21. Marts 1855 § 8 opstillede Fordring om, at Fartøjer, der kommer til Færøerne, skulle medføre et af vedkommende danske Konsulat attesteret Sundhedspas.

I Henhold hertil har Amtet efter at have indhentet Erklæringer over Sagen fra Landfogden og Fysikus paa Færøerne forelagt Spørgsmaalet for Lagtinget, og dette har derefter vedtaget et med det foranstaaende Lovforslag ganske enslydende Forslag, der derefter med Amtets Anbefaling er indsendt hertil med en Indstilling fra Lagtinget om, at Forslaget maa blive søgt ophøjet til Lov.

Lovforslaget er med de fornødne Forandringer ligeledes ligelydende med et for Altinget forelagt men ikke vedtaget Forslag, idet det af Altinget vedtagne Lovforslag ganske ophævede Forpligtelsen til at være forsynet med Sundhedspas.

Forskellen fra det oprindelige islandske Lovforslag bestaar i, at der i nærværende Forslag kun nævnes Handelsskibe, eftersom det ved en af Færøernes Sorenkriveri under 7. Dec. 1906 afsagt Dom, der ikke blev appelleret, er fastslaaet, at Fiskeskibe ikke behøver at være forsynede med Sundhedspas, hvilken Dom fuldstændig har forandret den tidligere gældende Regel, at de skulde være forsynede med Sundhedspas.

Endvidere fastsætter nærværende Lovforslag den eventuelle Ikrafttrædelsesdag til 1. Januar 1912, fordi det i den fra Udenrigsministeriet modtagne Erklæring i Sagen udtales, at det vil være heldigt, at Loven træder i Kraft fra et Kalendersaars Begyndelse af Hensyn til eventuel Erstatning til Konsulerne af Statskassen.

Derimod har man ikke ment at kunne acceptere det af Islands Alting vedtagne Lovforslag, hvorefter Forpligtelsen til Sund-

hedspas helt bortfalder, thi at ophæve Forpligtelsen for de til Færøerne ankommende Handelsskibe til at medføre Sundhedspas kan ikke anses for rigtigt. Naar man paa Island har ment at kunne ophæve denne Forpligtelse, er dette begrundet ved, at man nu for Tiden ad telegrafisk Vej vil have faaet eller kunne faa Underretning om Udbrud af Epidemier i fremmede Havnestæder, længe før et Skib fra vedkommende Havn kan komme til Island, og saaledes ved Skibets Ankomst være underrettet om Sundhedstilstanden paa Afgangsstedet. Men paa Færøerne stiller Forholdet sig noget anderledes.

Vejen fra nordengelske og skotske Havne dertil er saa kort, at man ikke kan være sikker paa at have faaet Meddelelse om en Sygdoms Udbrud, før et Skib er naaet til Færøerne, og dertil kommer, at en saadan Underretning kun vil kunne faa Betydning for Thorshavn og de Pladser, som ere i telefonisk Forbindelse med Thorshavn, medens det i Tilfælde af manglende Telefonforbindelse let kan være forholdsvis længe, inden en saadan Meddelelse kan ventes bragt til de vedkommende Pladser, hvortil derfor maaske et Skib forinden kan være kommet, hvilket ikke let vil ske paa Island. I Overensstemmelse hermed har derfor Landfogden paa Færøerne, Fysikus sammesteds og Sundhedsstyrelsen ikke ment at kunne anbefale et saa vidt gaaende Lovforslag. Ganske vist nærer Amtet ikke de samme Betænkkeligheder, eftersom den telefoniske Forbindelse med Suderø formentlig snart vil blive genoprettet, og Sundhedspas ikke synes mere nødvendige paa Færøerne end mange andre Steder, men da der nu i Danmark er bleven stadfæstet en Lov om Karantænevesenets Ordning, og da en lignende Lov vel ogsaa snart vil blive udarbejdet for Færøerne, hører Spørgsmaalet om Nødvendigheden eller Unødvendigheden af Sundhedspas rettest hjemme i et saadant Lovforslag, medens dette Lovforslag alene sigter til Gebyrspørgsmaalet for Attestationerne.

Medens det altsaa ikke kan anses for rigtigt at opgive Kravet om Sundhedspas, er der formentlig ingen Nødvendighed for at fastholde Kravet om, at dette skal attesteres af vedkommende danske Konsulat. Det maa formentlig i vore Dage anses for tilstrækkelig betryggende, at Passet er udstedt af Øvrigheden paa Afgangsstedet (i Reglen Klareringsmyndighederne eller Toldvæsenet), og for at indføre denne Ændring taler Hensynet til at fritage Skibene for den betydelige Afgift, som svares til Kon-